

Præsten komme ned ad Trappen, gik den Gamle derud og bød ham indenfor til en lille Forfriskning.

Johannes Gaardbo, hvem Besøget af flere Grunde havde mistemt, afviste imidlertid Indbydelsen. Han havde allerede forud følt det ubehageligt at skulle gense disse Steder, der gemte den beskæmmende Erindring om Sommerens Forvildelse.

„Men Vognen er endnu ikke kørt frem, Hr. Pastor.“

„Det gør ikke noget. Jeg foretrækker dog at gaa.“

Han gik hjemad gennem Skoven. Himlen var blaa nu i Midtagstiden. Næsten forarsagtig lyste den over de afbladede Trækroner. Men den lave Vintersol skinnede aftenlig ind mellem Stammerne, der kastede lange Skygger hen over den røde Løv-bund.

Mens han gik der i sine egne sørgmodige Tanker, var han ikke helt sikker paa, om han havde handlet forsvarligt ved at afværge Grosserer Søholms Klagemaal mod Broderen. Sandt nok, en saadan Aktion vilde rimeligvis have givet Befolkningens Misfornøjelse med Broderens Lægevirksomhed ny Næring, hvad Egnens andre Læger nok skulde have forstaaet at drage sig til Nytte. Et Par af dem havde efter Sigende allerede skaffet sig Indpas i selve Jerve By, og det vilde sikkert ikke blive let for den gode Povl at holde sig Smalhans fra Døren, dersom han med sin store Familie skulde blive nødt til at leve af sin lille Embedsgage og Renten af den Smule Kapital, deres Far havde efterladt dem. Men maaske *var* det en saadan Prøvelse, et fortvivlet Sammenbrud, der skulde til for at bøje hans Hjerte og bringe baade ham og Meta til Sandheds Erkendelse?

Da han kom hjem, fik han at vide, at Broderen havde været der under hans Fraværelse. Paa sit Skrivebord fandt han et Brev fra ham tilligemed nogle københavnske Aviser.

„Meta har nu i et Døgn været helt feberfri. Efter en god lang Søvn vaagnede hun i Morges med klare og lykkelige Øjne. Jeg syntes, du skulde være den første, der fik det at vide. Jeg havde gerne selv fortalt dig det. Men jeg kigger herind igen en anden Dag i den allernærmeste Fremtid og haaber da at have det Held at træffe dig.“